

Budbäraren

Av

Björn Ljungquist

Marko svor till. Han hade stött emot någonting vasst som stack ut från husväggen. Soldaterna som följde honom tätt i hälar, stannade till. Det var nästan becksvart i gränden och de mörka molnen som jagade över himlen, gav inte månen någon möjlighet att bryta igenom. Satans mörker, tänkte han. Att alltid han, skulle springa på alla fåniga och otrevliga jobb. Som om det inte var straff nog, att ha blivit förflyttad hit, till den yttersta änden av världen. Hade det inte varit för den där förargliga affären med Guidos hustru, så hade han varit kvar vid hovet i Rom nu. Förbannat att det blev så. Men det hade inte bara varit hans fel. Hon hade bjudit in honom, vid flera tillfällen, då hennes man hade varit ute på resor. Låt vara att hon var underbart skön och säkert saknade sin make emellanåt. Men han borde inte ha fallit för henne. Utan bara låtit sig utnyttjats. Men nu hade han börjat älska henne och haft svårt att skilja sig från henne, när maken kom hem. Tack för det blev den här tjänstgöringen, i andra ändan av världen.

– Raska på för fan, röt han. Jag har inte hela natten på mig.

Soldaterna ökade på stegen. Järnplåtarna i deras bepansring, rasslade. Han tyckte sig höra ett kvävt fnitter från någon av dem, men brydde sig inte om att göra något åt det, trots att han hade den makten. Om han bara hade kunnat få kvittera ut en häst, för sådana här tillfällen. Då skulle det ge honom en väsentligt högre statur. Han hade sluppit att kliva runt i åsneskit och den sörjan, som täckte gatan. Då skulle de satans lanssviftarna få se på annat. Men nu hade han svårt att få deras respekt. I stället kände han ofta att de ogillade honom och han möttes ofta av soldaternas illa dolda förakt.

Det lyste ett matt gult ljus ur några fönstergluggar, nere i gränden. Antagligen någon fattig sate, som inte kunde sova, tänkte han. Fast han fick ju fan inte sova heller. Nej, inte ens vara ledig. Han sände en tanke på den nya slavinnan uppe på residenset. Henne skulle han ta hand om, så fort tillfälle gavs. Om bara inga andra var i närheten, skulle han lägga henne. Han rös vid tanken. Det var nog det här jobbet enda fördel. Att det fanns hygglig tillgång till tämligen vackra slavinnor.

Marko hade varit i den romerska hären i snart fyra år. Eftersom han hade ett gott läshuvud, så hade han fått lov att läsa in underofficersexamen och hade också gått ut som en av de främsta i klassen. Men då hans fysik, inte riktigt svarade upp mot kraven på en brutal krigare, så hade hans befäl satt honom på tillväxt och han fick därför mindre glamorösa uppdrag. Helst av allt skulle han ha velat vara med i det pågående fälttåget mot gallerna. Därifrån kom det ärofulla bulletiner, till Rom, nästan varje vecka. Men i stället hade han hamnat här nere i det gudsförgätna landet Judéen. Visserligen var folket rätt så medgörliga och bråkade sällan. Men det var ju ingen status alls, att knalla runt här, som en jävla fåraherde.

Under tiden han anförde sin trupp, genom de smala gränderna, gick åter tankarna tillbaka till den tjänsten han hade haft i Rom. Han hade varit ansvarig för en av Guido Montos vaktstyrkor och det var ett väldigt varierande jobb. Guido Monto var nära vän med en av generalerna och stod också nära kejsaren, påstods det. I alla fall så hade jobbet hos honom inneburit att han hade rest en hel del. Han hade fått vara med nere vid havet, där österlänningarna hade getts möjlighet att bygga upp en stad.

Kejsaren i Rom och kejsaren i Kina hade kommit överens om att kameltraden med siden och kryddor frön östern, skulle byta personal vid bergsstaderna Samarkand. På så sätt kunde man utnyttja folket effektivare. Kameldrivarna skulle bara gå fram och tillbaka till Samarkand och på så sätt kunna göra många fler transporter, än om dom gick hela vägen. Dom som dukade under, skulle ersättas av andra unga, som gått med den första biten. Så följderna hade blivit att det fanns en massa gulhyade österlänningar som aldrig skulle resa tillbaka till sitt land. Utan bara skulle resa mellan Rom och Samarkand. Visserligen var det inga kvinnor med, så dom skulle inte reproducera sig. Men dom levde

underligt och tog en massa plats. I början hade dom fått hålla till i några stora läger, på bergssluttningarna ovanför Rom. Men folket blev oroliga när de fanns där.

Men så hade en av senatorerna kommit på att österlänningarna kunde få bygga sina hus, nere vid havet, på ett område, där ingen annan ville bo. Det var sankt och ogästvänligt, så det knappt gick att ha får betande där en gång. Dessutom svärmede det en massa insekter där, varenda sommar. Men österlänningarna hade löst problemet genom att gräva kanaler som genomkorsade hela orådet och på bara ett par år, hade de dikat sumpmarken och gjort ordning marken och byggt upp sin stad där. Men den här var lite annorlunda. Sin konstiga stad hade dom byggt på marken som blivit när dom grävde kanalerna.

Makro tyckte att det skulle vara kul att få komma ned och jobba lite där. Romarna hade rätt många patruller, som vaktade så att inte österlänningarna, skulle hitta på något dumt. De var inte heller våldsamma, utan bugade alltid på ett underdånigt sätt. Men nu när det hade dykt upp en kille, som kallade sig "konung" och ställde till en massa trubbel, överallt, så var det inte alls säkert att han kunde få förflyttning. Messias, som han kallade sig, dök upp överallt och ställde till det. Folket som i vanliga fall, var rätt lydiga, fin en massa upproriska idéer och protesterade ofta.

Men nu hade prokuratorn tröttnat och sytt in judarnas kung. Den av kejsaren tillsatte konung Herodes, var inte intresserad av att ha en massa andra, som också gjorde anspråk på den titeln. Så nu skulle det nog lugna ned sig. Men det konstiga var att prokuratorn, hade tvätt sina händer, när han tillkännagav domen över avfällingen. Sedan hade Marco fått sina order.

– Hövitsman! en av lansiärerna sprang fram mot honom. Jag tror det är här. Giovanni säger att han känner till trakten.

De stod i en trång mörk gränd och det var knappast ledljus. Men sa någon av lansiärerna att de kände till trakten, så fick han väl lita på dem. Marco hade just trampat i en hög, som något djur lämnat efter sig och hade irriterat skrapar av sin sandal, mot en sten.

– Bra! Banka så på! Sa han onödigt barskt.

Lansiären slog några kraftiga slag, med svärdfästet, på den kraftiga dörrkarmen. Det hördes hasande steg inifrån och så gick dörren upp. Därinne skymtade han två hopkrupna kvinnor i dunklet. Han gick in och röt åt kvinnorna, att de skulle gå ut. Kvinnorna kom ut i gränden och ställde sig framför honom, med nedböjda huvuden. Marko kände en viss makt. Sakta hade det blivit ljusare i öster och det minde om att en ny dag var på väg.

– Jag söker Maria! sade han. Timmerman Josefs hustru!

Den ena av de små kvinnorna neg undergivet. Marko tittade föraktfullt på henne.

– Jag har att meddela från magistraten, att din son Jesus, har arresterats och dömts för uppvigling. Domen kommer att verkställas kommande helg.

Kvinnan tittad upp på honom med brusten blick. En hane gol ljudligt och Marco kände en isande kyla strömma genom kroppen.